

**Ordføreren** (Larsen): Til Beroligelse for de ærede Medlemmer her i Thinget — det er sikkert ikke mange — som ere meget ængstelige for en Frigivelse af Løgevirkksomheden, skal jeg strax fremhæve, at man kan stemme for Indstillingen under Nr. 4, uden at man derfor behøver at være nogen Tilhænger af en Reform af Kvaakfalverlovgivningen. Der er nemlig kun Tale om Anvendelse af den bestaaende Kvaakfalverlov af 1794, der giver Administrationen Ret til at meddele Tilladelse til Personer, der ikke have taget Examen, til at praktisere i visse Tilfælde. Andragendet, der er indbragt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Goos), er ledtaget af en Række Vidnesbyrd fra forskellige Personer, der synes at sætte det udenfor al Tvivl, at Andragerinden virkelig har hjulpet Personer, Patienter, der vare opgivne af de examinerede Læger, og da der som sagt ikke er Tale om noget Revolutionært, noget Antividenkabeligt, men blot om en simpel Anvendelse af en snart hundreedaarig gammel Lov, skal jeg anbefale ærede Medlemmer at give dette Andragende deres Tilslutning ved at stemme for vor Indstilling. — Med Hensyn til de to andre Andragender, som ere foreslaaede henvisse til Justitsministeren, nemlig et Andragende fra Peder Pedersen af Dalbøver angaaende Undersøgelse med Hensyn til en privat Rets sag, og et Andragende fra Arbejdsmand N. Andersen i Aarhus angaaende en ham overgaaet Retsfølgning, skal jeg paa Udvalgets Begne først fremhæve, at det ikke er vor Mening at ville tage Parti i disse Sager. Vi ville ikke affige Dom, hverken for eller imod; vi have kun ment, at der var Grund til at foranstalte en Undersøgelse i Overensstemmelse med Andragernes Begjæring. Det turde dog maaske være Tilfældet, at vi her tillands ere noget bange for at foranstalte en offentlig Undersøgelse, naar der indkommer Klage over Embedsmænds Forhold. Det synes, at vi have en Tilbøielighed til, istedetfor at undersøge vedkommende Embedsmænds Forhold, at gjøre det mest Mulige for at faae Klageren sat under Tiltale for at opnaa Dom over ham som falsk Klager. Det er sikkerlig nok en mindre heldig Vej, som vor danske Administration er kommen ind paa, og vi kunne i den Henseende maaske nok lære Noget af den Administration, vi ellers ikke prise, nemlig den preussiske. Saa vidt jeg kan se, er det selv i Slesvig lettere for en dansk Mand at faae en Klage over en preussisk Embedsmand undersøgt, end det her i Danmark er at faae en Klage over en Embedsmand tagen til Følge. Det første Andragende dreier sig om en Rets sag, der begyndtes i 1875. Andrageren havde indledet Forhandlinger om et Brøndboreapparat, men han paaftod, at der kom ingen Handel istand. Der kom saa Proces derom, og han blev dømt ved Underretten til at betale Brøndboreapparatet. Skjøndt han mente, at denne Dom var urigtig,

besluttede han sig dog til at betale for at undgaa videre Uleilighed, men da han saa kom til Vedkommendes Sagfører, Buch i Veile, der paa Dommen var betegnet som den, der kunde kvittere for Beløbet, er denne Sagfører ikke istand til at udlevere Brøndboreapparatet; Pengene tælles op til ham, men Apparatet kunde han ikke udlevere, det var hos hans Mandant. Saa gaar Andrageren til denne for at faae sit Apparat, men han vil ikke modtage Beløbet. Altsaa, Sagføreren kunde ikke modtage Beløbet og udlevere det ompurgte Apparat, og vedkommende Modpart vilde ikke modtage det ham ved Dom tilkendte Beløb. Følgen deraf var saa, at der blev foretaget Eksekution. Andrageren udtager Appellstævning, men under Paaberaabelse af, at Varslet var for langt, bliver Auktionen af det Udlagte fremmet, men da Sagen kommer for Overretten, bliver Auktionen og Eksekutionsforretningen ophævet, og Andrageren faar Dom for, at han skal have de Røer tilbage, der vare solgte for ham ved Auktionen, og Højesteret, til hvem Sagen er indbragt, tilskjender Andrageren en betydelig Erstatning, der efter Skjøn bliver sat til over 6,000 Kr. Forjaavidt synes Manden at være vel hjulpen, men Modparten appellerer Skjønnsforretningen, og Sagen svæver endnu for Overretten i Viborg. Andrageren er saaledes tillet, at, naar han engang faar gaaet alle Instanser igjennem paany og altsaa faar sit Beløb tilkendt, vil han selv være aldeles ødelagt, og hans Modpart, hos hvem han skal have de 6,000 Kr., kan mulig til den Tid være ude af Stand til at udrede en eneste Ore til ham. Nu har man sagt ham, skriver han i Andragendet, at han jo kunde gjøre Arrestforretning hos Modparten; dette har han ogsaa villet, men Fogden vil ikke foretage den, medmindre der stilles en Sikkerhed af adskillige Tusinde Kroner; men et saadant Beløb har Andrageren ikke. Han maa altsaa renoncere paa dette Retsmiddel, medmindre Statskassen vil laane ham Pengene, men det følger af sig selv, at Statskassen ikke kan inlade sig paa at laane Folk Penge for at gjøre Arrestforretning. Der bliver da kun tilbage for Andrageren at faae Sagen nærmere prøvet igjennem en offentlig Undersøgelse, og det mener han, der er al Grund til, idet han i flere Andragender, saavel tidligere her til Thinget, som til det høitærede Justitsministerium, har fremhævet adskillige Punkter, som ere graverende for hans Modparts Sagfører, eller, som han gjør gjældende, hans egentlige Modpart, thi det skal være Sagføreren, som egentlig eier Sagen. Andrageren har fremhævet adskillige Punkter; de ere af en saadan Betskaffenhed, at, hvis det er rigtigt, som anføres, vilde Modparten ganske vist ikke være istand til at fungere nogen Tid længere som Sagfører. Det er muligt, maaske ogsaa rimeligt, at disse Klagepunkter ikke ville staa deres Prøve, det kan jo ikke vides; men naar der frem-